

Post. — Og med Hensyn til det ny Bansen-
skib, som skulde bygges, viste Flertallet intet
Ønske om at nødsage Administrationen til at
bruge Pengene anderledes, end den selv
ønskede, i Modsatning til, hvad der blev
foreslaaet af Regeringens egne Venner. —
Og naar jeg derefter ser hen til Arbejdet
paa den almindelige Lovgivnings Omraade,
styrkede Folketinget sig med næsten kun
for stor Iver over ethvert Forslag, der blev
forelagt. Det var næsten for meget af det
gode al den Arbejdslyst, der blev udfoldet,
saa vist som man maa sige sig selv, at for
at der skal kunne opnaas Udbytte af For-
handlingerne om Love, maa der dog forud
være en vis fælles Mening om, hvad det er,
der skal gøres. Arbejdet er haabløst, hvor Anskuel-
serne smaa saa helt modsat over for hinanden,
at der end ikke er tilvejebragt en vis fore-
løbig Forstaaelse om, i hvad Retning Re-
formen skal gaa. Men uden Forskel be-
handlede man ethvert Lovforslag, som blev
forelagt af Regeringen, med graadig Iver
kastede man sig over det hele Arbejdsstof.

Nu spørger jeg da: Hvorledes har Re-
geringen forstaaet at benytte en for sig saa
overordentlig gunstig Stilling? Hvorledes
har den stræbt at stille sig til Reformpartiet,
til Folketinget? Hvad har den formaaet,
hvad har den evnet at udrette? — Finans-
loven fandt Regeringen sig ikke tilfreds med.
I Stedet for at anerkende og ogsaa for sig
at tage til Indtægt det store Fordragelig-
hedens og Forstaaelsens Arbejde, der var
udrettet, foretrak Regeringen at hylpe Riv
om Finansloven. Lad dette nu endda gaa
for de smaa militære Bevillingsposter, hvor
den havde Tilslutning fra den største Del af
sit eget Parti. Det kan forstaaes at den,
for at holde sig Ryggen fri, fandt det nød-
vendigt at stille disse Forslag op paa ny i
Landstinget. Men Regeringen gif langt
videre. Ja, den gif saa vidt, at f. Eks. med
Hensyn til Spørgsmaalet om „Berlingstte
Tidende“, hvor der var opnaaet Enighed
mellem alle Partier om, hvad der skulde
gøres, valgte Regeringen at være den, der
forpurrede Enigheden. Der var opnaaet
Forstaaelse om en Ordning, endog paa
Grundlag af en foregaaende foreløbig For-
handling med den paagaeldende Minister,
alle vare paa det rene med, hvordan Ord-
ningen skulde være, men Ministeriet valgte
at gøre denne Sag til et Konfliktpunkt for
at forhindre Gennemførelsen af det, hvorom
der var Enighed. Og hvordan gif det til
sidst med Finansloven? I Fællesudvalget
mødte Regeringen for at slutte sig til det
Forslag, om hvilket det var givet, at dets
Vedtagelse vilde have medført Finanslovens

Sprængning. Den endelige Løsning stete
kun derved, at de to Tings Flertal fandt
hinanden uden Regeringen, ja, i Virkelig-
heden mod Regeringen. Saa virksomhedsfuldt
udførte Ministeriet paa Finansloven det
Hverv at være Mægleren, Hjelperen mellem
Tingene. — Men dette har endda ikke været nok.
Sag kommer til Forsatningsagen. Der blev,
som det vil erindres, i Fjor Efteraar ind-
bragt et Grundlovsforslag af det ærede Med-
lem for Kalundborg-Kredsen (Krabbe), og
under Behandlingen af dette Forslag ud-
talte Konseilspræsidenten, at han vilde være
villig til at medvirke til en Løsning af dette
Spørgsmaal, der nu gennem saa mange Aar
har delt Folket i bitter Strid. Det viste sig
imidlertid ved Forhandlingerne mellem Mini-
steren og det nedsatte Udvalg, at der ikke
lyntes at være nogen Udflugt til at opnaa
Enighed med den højtærede Konseilspræsident
om, hvad der er at gøre. Og efter at
Finansloven var bleven vedtagen, fremkom
der Udtalelser fra regeringsvenlig Side, som
endog synes helt at affkøre enhver Mulighed
for Forstaaelse om Forsatningen med dette
Ministerium. Saa Dage efter, at Finans-
loven var vedtagen, stod der at læse i Re-
geringens noksom bekendte officielle Organ
en Artikel, som er vel værd at lægge Mærke
til. Det er ikke en af disse Præstationer,
som under forskellige alfabetiske Mærker fra
A. til Z. pleje at findes i dette Blad, og
som høre til det mest letbenede, der over-
hovedet forekommer i dansk Journalistik.
Dette er en højtidelig officiel Redaktions-
artikel. Den gaar fort og godt ud paa at
trøe med ny Provisorier, saafremt Folke-
tinget skulde falde paa vedvarende at fast-
holde sin Ret til lige over for Regeringens
og Landstingets forenede Forlangender at
nægte fri Bevillinger. Det hedder her, at
hvis Folketinget fastholder sin Ret, „vil
den samme finansstellige Konflikt som i Midten
af 80'erne uundgaelig komme igen“, og det
hedder videre: „I saa Fald vil den Respit,
som ved Forsigtets Resolutioner er givet ved
en midlertidig Finanslov for to Maaneder —
der jo endog kun kommer til Anvendelse,
hvis Fællesudvalgets Indstilling ikke ere
afgjorte inden 1ste April — vistnok vise
sig ude af Stand til at forebygge en
provisorisk Finanslov. Thi saa meget tør
man vel være forvisset om, at Lands-
tinget ikke vil gaa ind paa at strække
et saa utilstrækkeligt Grundlag for Stats-
husholdningen, som midlertidige Finanslove
altid ville vise sig at være, ud over to
Maaneder.“ Dette er, hvad man kan kalde
rene Ord for Pengene. Hvis det altsaa
skulde ste paa ny, at Folketinget fastholder